

van mijn ziel; het vaarwel zeggen aan de anderen zou . . . ik vind weer geen woorden om juist te vertolken, wat ik daarbij zou gevoelen. 't Is zeker egoïst; maar toch wil ik mij zelven al die aandoeningen besparen. Op een goeden dag zal u, ter loops, onder een kopje thee, hooren vertellen: „die Siria, je herinnert je wel, die zit al in Atjeh” en wie weet hoe gauw daarna het pendant volgt: „die Siria, je herinnert je wel, die is al weer terug.” Onder-tusschen, beste mevrouw, zal die Siria overal een ziel vol interessante, heerlijke, weemoedige en aardige souvenirs met zich omdragen. Hoe velen hij daarvan, als een onaflosbare schuldenlast, op zijn dankbaarheid aan u voelt drukken, durft hij zich zelven niet bekennen. Duizendmaal dank . . . zou ik moeten zeggen; maar de banaliteit van dit woordenpaar schrikt mij weer af. U, die mij zoo goed kent, wil misschien zoo vriendelijk zijn mijn bedoeling te raden. Dus: Tot weerziens!

Siria was voor Blank raadselachtiger geworden dan ooit te voren.

Hij houdt van de laatste droppels en drinkt ze dus . . . niet? Wat zijn dat tegenwoordig dan toch voor menschen?

Het slot van den brief herlezend, trachtte hij, tusschen de regels door, een geheime bedoeling te raden, kon er echter geen ontdekken en berustte derhalve maar weer in de onoplosbaarheid van dit raadsel.

„En dien brief heb jij hem niet geïnspireerd?”

„Ik bezweer je, kind . . .”

„Zeg geen kind meer! Ik ben 't niet; ik wil 't niet zijn! Ik kan dat woord niet langer verdragen!”

Nog nooit had Emma's stem Blank zoo vijandig in de ooren geklonken. Verbaasd keek hij haar aan. Zoo'n uitval had hij niet verwacht.

„Wat een toon!”

Weer beet zij zich op de lippen.

„Je hebt gelijk. Ik ben verschrikkelijk geïrriteerd; maar . . . 't is niet te verwonderen! . . . Waarom wantrouw je me? Waarom doe je iets achter mijn rug om? — Als je niet naar Den Helder bent gegaan om Siria van zijn logeeren te doen afzien . . . wat heb je er dan uitgevoerd? — Dat wil ik weten, Willem! Wat ik je bidden mag, zeg me de waarheid!”

De verdenking van zijn oprechtheid, die in Emma's laatste woorden lag opgesloten, krenkte den referendaris diep. Ging het aan vertrouwen en openhartigheid te eischen, wanneer je zelve al anderhalf jaar lang bezig bent, door middel van een geheimzinnig stilzwijgen, iemand angstig in het duister te laten rondtasten?

Wie werd hier als een kind, als een onmondige behandeld: zij of . . . hij?

Wie was gewoon de waarheid te verbergen, zooal niet door woorden dan toch door daden: hij of . . . zij?

En, na al wat er voorgevallen was, zou hij, op wien niets te zeggen viel, zich, als een stoute jongen, laten schoolmeesteren?

Neen, neen, die ongerechtigheid bracht zijn bloed aan het koken!

Hij zou haar weten te dwingen de romantisch droomende oogen nu